

Matros Åke Nybloms berättelse

1965 års version

Det är inte så lätt att komma ihåg allt som hände på *Fermland* för över 40 år sedan, men några minnesbilder finns kvar. Jag har bollat dem med dåvarande motormannen Leif Sundberg, som jag känt i alla år och som jag seglat ihop med på många fartyg. Dessutom har jag också bollat lite tankar med befälseleven, även kallad sleven, Magnus.

Mönstrade på i Amsterdam april 1964, medan *Fermland* låg på varvet för några maskinreparationer, och det allra första jag kommer att tänka på är båsen, en tysk som hette Stahr och som jag tidigare seglat ihop med på *Brita Onstad*. Nog var han en stjärna alltid, som gjorde skäl för namnet Stahr. Styrman fick lära honom splitsa (!) så av naturliga orsaker blev han därför inte gammal ombord. Efter en vecka försvann han!

I Amsterdam brukade gänget besöka ett ölschapp som drevs av en kanadensare och kallades därför kort och gott för Kanadensarn. Stället låg inte långt från varvet så vi brukade samlas där på kvällarna och ta oss en öl eller två. Vi tog oftast med oss Karlsson, den snälle skeppshunden, så han fick röra på sig och kanske t o m hålla reda på oss! Jag tror han var med om en liten olycka och jag minns att vi skramlade till ett veterinärbesök. Tack och lov visade det sig att han inte var skadad – bara chockad. Slevan fick smaka på citrongenever för första gången men om han sedan fortsatte med den drycken förtäljer inte historien.

Apropå eleven, så gick han och jag samma vakt ihop med tredjestyrman, 8-12. Jag minns att han hade en tatuering högt upp på någon arm.

En annan person jag minns är vår timmerman som hette Andersson och var från Göteborg. Han hatade hunden Karlsson som gjorde sina behov i rännstenarna (var annars?), för han fick hundskit på pejlstickan varje morgon han pejlade tankarna. Det blev några sparkar och liknande som Karlsson fick stå ut med, men timmermannen hade allas ögon på sig. Han var dessutom periodare och han visade sig inte på däck i flera dagar ibland när det satte åt. Han drack allt som han kom över, och när vi rakat oss fann vi att rakvattnet var slut! Vid nykter kaliber erkände han dock att det var han som slukat parfymen och erbjöd oss fem dollar per flaska.

Vi hade en andrecock, en tysk som hette Jan Peter Dau och kallade sig maskinist för han hade en oljeeldad spis i byssan. Hans vita kockdress var oftast oljig och svart.

När vi lämnade Trinidad i slutet av maj 1964 och var komna en bit ut till havs, saknade vi en motorman, en finne som hette Arpainen. Det var min kompis motormannen Leif Sundberg, som inte blev avlöst efter sin vakt i maskinrummet klockan 12 på dagen, som gick upp ur maskin och förgäves letade efter honom. Efter att ha varskott chiefen och senare även bryggan, vände fartyget till kontrakurs och alla kallades upp för att hålla utkik efter honom i vattnet. Efter några timmar fann vi honom sovandes i en livbåt, dyngrak. Han hade dragit över kapellet så ingen skulle se honom. Det blev dojan i nästa europeiska hamn, som var Swansea.

Leif Sundberg och jag har varit vänner sedan 1958 och umgås fortfarande. Han känner inte eller kommer ihåg några andra från Fermland som han kan berätta om, men han var ju motorman och såg varken dagens ljus eller så mycket av oss andra.

Jag hoppas detta kan leda till något positivt och att vi alla kvarvarande kunde stråla samman någon gång i en nära framtid.

Hälsningar
(Matros) Åke Nyblom, även kallad Stockholmare
E-post 48354@telia.com